

(Kort bemærkning).

Poul Dalsager: Når jeg tager ordet, så er det nærmest kun for at få rettet en misforståelse — tror jeg. Fru Helle Degn siger, at hr. præsident Gaston Thorn afviste markedsministeren. Jeg tror nok, at fru Helle Degn mente Aldo Moro. Nu er jeg ikke af den opfattelse, at Aldo Moro afviste markedsministeren, men når Gaston Thorn kommer ind i debatten, så skyldes det formentlig, at fru Helle Degn har haft ham svævende i bagehovedet og egentlig burde have sagt, at den efterfølgende præsident for ministerrådet, Gaston Thorn, kom til Danmark og bekræftede, at de forbehold, som udenrigsøkonomiministerens på Danmarks vegne havde taget, gjaldt præcis også for Luxembourg's vedkommende, hvor han kommer fra, nemlig at socialpolitik, fordelingspolitik og skattepolitik er nationale anliggender, som fællesmarkedet ikke blander sig i, og Luxembourg har jo immervæk været medlem af fællesmarkedet i nogle år.

Jeg vil gerne i tilføjelse til det, statsministeren sagde om u-landspolitikken, spørge fru Helle Degn, om det dog ikke er rigtigt, at de nuværende fællesmarkedslande benytter dobbelt så meget i forhold til nationalproduktet til u-landsstøtte, som Danmark gør. Og om det ikke er rigtigt, at EF-landene er de lande, som har haft den største stigning i importen fra u-landene i forhold til samtlige lande i verden. Vi ved jo alle sammen, at det, u-landene beder om, er, at vi køber deres varer, og hvis det er rigtigt, hvad jeg mener det er, at EF-landene er de lande, som har forhøjet deres import af varer fra u-landene allermest, så kommer jeg til at drage den slutning, at i forhold til u-landene har EF altså gjort en indsats, som ikke engang Danmark har gjort.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Jeg vil gerne fremsætte en bemærkning til hr. Knud Damgaard, men det må jo også, sådan som det er forløbet, blive en bemærkning til vores milde, næsten landsfaderlige statsminister. Det, der driver os markedsmodstandere, det er i og for sig ikke, hr. Knud Damgaard, noget antitysk,

et ønske om at binde tyskerne ind militært, men det, som driver os, er et ønske om afspænding og derfor en modvilje mod, en nervøsitet for de tendenser til at bygge en ny blok op, som vi mener at kunne se i fællesmarkedssamarbejdet.

Jeg kan i hvert fald ikke få ind i mit hoved — det er muligt, det er hovedet, der er noget i vejen med, men hr. Knud Damgaard vil utvivlsomt kunne forklare mig den rette sammenhæng — jeg kan ikke få ind i mit hoved, at dette skal foregå inden for rammen af NATO, når kansler Brandt gang efter gang har understreget, at Frankrig, der jo ikke er med i et integreret forsvar, skal deltage i det, og jeg kan ikke få det ind i mit hoved, hvordan dette skal holdes inden for rammerne af NATO, når kansler Brandt, om nogen, har understreget, at dette også drejede sig om det kernevåben, som fransk-mændene og englænderne har, og som også måtte ses i en europæisk regie. Jeg minder hr. Knud Damgaard om, at anden generation af nukleare våben skal der tages beslutning om inden udgangen af 1975 i såvel Frankrig som England.

Jeg vil godt sige til statsministeren, at markedsudvalget jo har fået et bilag om kansler Brandts udtalelser den 6. og den 8. februar d. å., og lad os så sige, at kansleren kom på glatis den 6. februar på grund af en måske lidt vel smart journalist, men indiskutabelt er det, at han den 8. februar udtrykte sig på helt samme måde. Det er ikke dette skræmmeord „EF-soldater“, vi skal hæfte os ved, men vi skal hæfte os ved denne vilje til udenrigs- og militærpolitisk samarbejde. Jeg føjer til, at hans udenrigsminister, Walther Scheel — og en udenrigsminister har vel et og andet at skulle have sagt i en regering, selv om han selvfølgelig ikke er så vigtig som en kansler, naturligvis ikke — har udtalt sig helt indlysende i samme retning, at dette drejer sig også om udenrigspolitik, dette drejer sig også om forsvarspolitik. Jeg må derfor sige til statsministeren, at når han vil udlægge Willy Brandt for os, så er statsministerens udlægning selvsagt interessant, men Brandt selv, hans egne ord, som markedsudvalget har set dem, er nok så spændende og måske ikke helt i overensstemmelse med statsministerens gengivelse.